

Hoofdstuk I

De zon glinsterde op het fraaie mansardedak van De Villa toen Abe Braunstein eindelijk de laatste bocht van de oprijlaan omsloeg. Op ieder ander die zo aan kwam rijden, zou deze indrukwekkende villa in Franse stijl een verpletterende indruk hebben gemaakt, maar niet op Abe. Het was een grandioos huis, maar hij was er al zo vaak geweest. De Villa was een van de laatste fameuze huizen van Hollywood en deed denken aan de paleizen die de Vanderbilts en Astors rond de eeuwwisseling hadden laten bouwen in Newport, Rhode Island. De bouwstijl was die van een achttiende-eeuws Frans kasteel. Ieder detail van het ontwerp was harmonieus, rijk, elegant en verfijnd. Het landhuis was in 1918 gebouwd voor Vera Harper, een van de grote sterren van de stomme film. Zij was er als een van de weinige sterren uit de begintijd van de film in geslaagd om haar vermogen in stand te houden, had meer dan eens een voordelig huwelijk gesloten en had in De Villa gewoond tot ze er in 1959 kinderloos en zonder erfgenamen stierf in gezegende ouderdom. Al haar bezittingen, waaronder De Villa, had ze aan de katholieke kerk vermaakt. Cooper Winslow kocht het huis een jaar later uit de boedel. Hij betaalde er een, zelfs voor die tijd, aanzienlijk bedrag voor, maar had het zich kunnen veroorloven omdat hij toen net een bliksemcarrière maakte. De aankoop van De Villa baarde nogal wat opzien. Ook al was Cooper Winslow dan een van de helden van het witte doek, het bleef uitzonderlijk dat een jongeman van achtentwintig zo'n ongelooflijk landhuis met al die grond bezat. Coop zelf had er niet de minste moeite

mee om in dit vorstelijke huis te wonen. Hij vond gewoon dat het bij zijn status paste.

De Villa lag in hartje Bel Air. Het huis werd omgeven door een terrein van vijfenhalve hectare met piekfijn verzorgde tuinen, een tennisbaan en een enorm zwembad. Het zwembad was bedekt met blauw en goudkleurig mozaïek. Op een aantal plaatsen in het park bevonden zich fonteinën. Voor het ontwerp van park en tuinen had Versailles duidelijk model gestaan. Het was een schitterend landgoed. De vertrekken hadden hoge plafonds, waarvan er vele waren gedecoreerd door schilders die speciaal voor dit doel uit Frankrijk waren overgekomen. De eetzaal en bibliotheek waren met hout gelambriseerd. Het beschot en de vloer van de eetzaal waren afkomstig van een Frans kasteel. Voor Vera Harper was het een prachtig gelegen huis geweest, voor Cooper Winslow, haar opvolger, was het een regelrechte sensatie. Als Abe Braunstein ergens blij mee was, was het wel dat Cooper Winslow het geld in één keer op tafel had gelegd toen hij het landgoed in 1960 kocht. Weliswaar had hij er daarna twee keer een hypotheek op genomen, maar zelfs dat deed nauwelijks afbreuk aan de waarde. Het was verreweg het interessantste stuk onroerend goed in Bel Air. De huidige waarde ervan was lastig te schatten. Eén ding was zeker: er waren geen vergelijkbare huizen in deze omgeving of ergens anders, of het moest in Newport zijn. Doordat het landgoed in Bel Air lag, was de waarde veel hoger dan waar ook, zelfs al was er nu nogal wat achterstallig onderhoud.

Abe stapte uit zijn auto. Bij de grootste fontein waren twee tuinlieden onkruid aan het wieden. Twee anderen werkten wat verderop in een bloemperk. Ik moet niet vergeten dat ik het tuinpersoneel ten minste met de helft verminder, dacht hij. Het enige dat hij zag als hij om zich heen keek, was al dat personeel en al die geldverspilling. Hij wist bijna op de cent nauwkeurig wat Winslow kwijt was om zijn landgoed in stand te houden. Een afschuwelijk bedrag naar ieders maatstaven, zeker die van Abe. Hij deed de financiële administratie voor

zeker de helft van de topsterren in Hollywood. Het duizelde hem allang niet meer als hij hoorde wat ze uitgaven aan huizen en auto's, en hoeveel ze spendeerden aan bontjassen en diamanten halskettingen voor hun vriendinnetjes. Hij werd er niet warm of koud van. Maar al hun buitensporigheden vielen in het niet bij die van Cooper Winslow. Abe was ervan overtuigd dat Coop Winslow meer uitgaf dan koning Faroek. Dat deed hij al bijna vijftig jaar. Al meer dan twintig jaar had hij geen belangrijke rol in een grote film gehad, en toch smeedt hij met geld. De laatste tien jaar was hij aangewezen op kleine karakterrollen en gastrolletjes, waarvoor hij maar weinig geld kreeg. En ongeacht de film, de rol of het kostuum leek het wel of hij altijd de zwierige, charmante, waanzinnig knappe Casanova speelde of, zoals de laatste tijd wel voorkwam, de onweerstaanbare, ouder wordende losbol. Maar hoe onweerstaanbaar hij ook nog steeds was op het witte doek, er waren hoe langer hoe minder rollen voor hem weggelegd.

Abe belde aan. Eigenlijk had Cooper al iets meer dan twee jaar helemaal geen rol meer gehad, bedacht hij, terwijl hij wachtte tot er zou worden opgedaan. En Coop maar beweren dat hij elke dag met regisseurs en producenten om de tafel zat om te praten over een nieuwe film. Abe had hem de waarheid gezegd en hem verteld dat hij zijn uitgaven in de nabije toekomst drastisch moest terugschroeven. Coop had de afgelopen vijf jaar veel beloofd, maar alleen maar schulden gemaakt. Het zou Abe een zorg wezen wat Coop ging doen, desnoods ging hij reclamespotjes maken voor de plaatselijke slager, maar hij moest iets ondernemen en aan werk komen, en gauw ook. Cooper Winslow zou behoorlijk wat veranderingen moeten doorvoeren. Hij moest zijn uitgavepatroon ingrijpend verminderen, een gedeelte van zijn personeel de laan uit sturen, een paar van zijn auto's verkopen, en stoppen met het kopen van kleding en met het verblijf in luxehotels in het buitenland. De andere optie was dat Coop zijn huis verkocht. Dat laatste had Abes voorkeur.

Een butler in jacquet opende de voordeur. Hij herkende de

accountant, die een strenge aanblik bood in zijn grijze zomerpak, witte overhemd en zwart-grijze stropdas, meteen en knikte hem stilzwijgend toe. Livermore wist uit ervaring dat zijn werkgever na elk bezoek van de accountant in een pesthumeur was. Soms was er een hele fles Cristal-champagne voor nodig om hem weer in zijn gewone, goede stemming te brengen, en zo nu en dan ook nog een heel blik kaviaar. Toen Liz Sullivan, de secretaresse van Coop, Livermore had gewaarschuwd dat de accountant 's middags zou komen, had deze direct beide lekkernijen in de ijskast gezet.

Liz had in de gelambriseerde bibliotheek op Abe zitten wachten. Zodra ze de bel hoorde, liep ze met een glimlach op haar gezicht de vestibule door. Vanaf 's morgens tien uur had ze in de bibliotheek gezeten. Ze had daar enige papieren doorgenomen om zich voor te bereiden op de bespreking. Sinds de vorige avond zat haar iets geducht dwars. Ze had geprobeerd om Coop te waarschuwen voor wat er tijdens de bespreking aan de orde zou komen, maar hij had het te druk gehad om naar haar te luisteren. Hij moest naar een galabal. Voor hij uitging wilde hij in elk geval zijn haar nog laten knippen, zich laten masseren en een hazenslaapje doen. Toen ze vanmorgen arriveerde, had ze hem niet gezien. Hij was naar het Beverly Hills-hotel om te ontbijten met een producer die hem had opgebeld voor een eventuele filmrol. Het was lastig om Coop te dwingen naar je te luisteren, vooral als het ging om slecht nieuws of iets anders onplezierigs. Hij had een instinctmatig gevoel, een soort antenne voor dingen die hij niet wilde horen. Hij slaagde er met gemak in om ze uit de weg te gaan. Maar ze wist dat hij deze keer wel móést luisteren. Hij had beloofd om tegen de middag terug te zijn. Maar Coop kennende zou het eerder twee uur worden.

'Dag, Abe, prettig om je weer eens te zien,' zei Liz hartelijk. Ze zag er niet op haar voordeligst uit in haar kakikleurige broek, witte wollen trui en met haar parelketting. Haar figuur was in de twintig jaar die ze voor Coop werkte aanzienlijk uitgedijd. Maar ze had een aardig gezicht en natuurlijk blond

haar. Toen Coop haar in dienst nam, was ze echt een mooie vrouw om te zien. Ze had eruitgezien als een reclame voor Breck-shampoo.

Het was liefde op het eerste gezicht geweest tussen haar en Coop, hoewel niet letterlijk. Althans niet van Coops kant. Hij vond haar geweldig en waardeerde haar nauwkeurige, doelmatige manier van werken en de moederlijke wijze waarmee ze van begin af aan voor hem had gezorgd. Ze was dertig toen ze bij hem in dienst trad en hij was achtenveertig. Liz had Coop aanbeden en was jarenlang in het geheim smoorverliefd op hem geweest. Ze had het beste van zichzelf gegeven en Cooper Winslows belangen onberispelijk behartigd. Veertien uur per dag had ze gewerkt, soms zeven dagen achtereen, als hij haar nodig had. Door al die bezigheden was ze vergeten om te trouwen en kinderen te krijgen. Het was een offer dat ze graag voor hem had gebracht. Ze vond nog steeds dat hij het waard was. Soms was ze doodongerust om hem, vooral de laatste jaren. Cooper Winslow liet zich weinig gelegen liggen aan de werkelijkheid. Hij beschouwde die als een klein ongemak, vergelijkbaar met een mug die om je hoofd zoemde. Hij ging die werkelijkheid koste wat kost uit de weg. Meestal met succes, tenminste vanuit zijn standpunt gezien. Coop hoorde slechts wat hij horen wilde, dat wil zeggen alleen maar goed nieuws. Wat niet in zijn straatje paste, drong niet door tot zijn oren en zijn hersenen. Tot dusver was hem dat aardig gelukt. Maar vanmorgen was Abe gekomen om hem met de werkelijkheid te confronteren, of Coop dat nu prettig vond of niet.

‘Dag, Liz. En, is hij er?’ vroeg Abe met een strenge uitdrukking op zijn gezicht. Hij had er een hekel aan om zaken te regelen met Coop. Ze waren in elk opzicht elkaars tegenpolen.

‘Nog niet,’ zei ze vriendelijk glimlachend. Ze nam hem mee naar de bibliotheek, waar ze de hele morgen op hen beiden had zitten wachten. ‘Maar hij kan ieder ogenblik terugkomen. Hij heeft een gesprek over een hoofdrol.’

‘Waarin? In een tekenfilm?’ Liz deed er diplomatiek het zwij-

gen toe. Ze vond het vreselijk als mensen grove dingen over Coop zeiden. Maar ze wist ook dat de accountant zich groen en geel ergerde aan hem.

Coop had dan ook nooit een advies van hem opgevolgd en zijn wankele financiële situatie was de afgelopen twee jaar dramatisch verslechterd. De laatste woorden die Abe de vorige dag door de telefoon tegen Liz had gezegd, waren: 'Dit kan zo niet langer.' Hij was deze zaterdagmorgen gekomen om spijkers met koppen te slaan, en tot zijn niet geringe ergernis was Coop weer eens te laat. Dat zou eens een keer níét het geval zijn. En omdat hij nou eenmaal Coop was en omdat hij zo innemend kon zijn, als hij wilde, bleven de mensen op hem wachten. Zelfs Abe.

'Wil je een borrel?' vroeg Liz, die de rol van gastvrouw op zich nam. Livermore stond met een stalen gezicht naast haar. Hij had één enkele gelaatsuitdrukking voor alle gelegenheden: hij hield zijn gezicht in de plooi. Het scheen te horen bij zijn rol. Wel ging het gerucht dat hij zowaar een paar keer had geglimlacht toen Cooper hem met iets had geplaagd. Maar niemand was er getuige van geweest, dus was het eerder iets van horen zeggen dan een feit. Toch beweerde Cooper bij hoog en bij laag dat het zo was.

'Nee, dank je,' zei Abe. Zijn gezicht was bijna net zo uitdrukingsloos als dat van de butler. Toch kon Liz zien dat hij steeds meer geïrriteerd raakte.

'Ijsthee misschien?' Ze probeerde hem op zijn gemak te stellen. De wijze waarop ze dat deed was nog steeds even ontwapenend.

'Ja, dat is een goed idee. Hoe laat zal hij komen, denk je?' Het was nu vijf over twaalf. Beiden wisten dat Coop rustig een paar uur te laat kwam. Hij zou dan binnenkomen met een of ander aannemelijk excuus, en met die stralende glimlach waarvoor vrouwen zo gevoelig waren, maar Abe niet.

'Hopelijk komt hij zo. Het is alleen maar een oriënterend gesprek. Hij zou het script meekrijgen.'

'Waarom?'

Zijn meest recente rollen waren figurantenrollen geweest, of gastrolletjes waarin hij een première bezocht of verliet, of waarin hij in een bar tegen een meisje aanhing. Bijna al zijn rollen speelde hij in avondkleding. En in de studio was hij net zo charmant als in het dagelijks leven. Zo charmant zelfs, dat de extraatjes in zijn contracten legendarisch waren. Op de een of andere manier wist hij het altijd zo te regelen dat hij zijn filmkleding mocht houden. En altijd bedong hij dat die kleding speciaal op maat werd gemaakt door zijn favoriete kleermakers in Parijs, Londen en Milaan. Daarnaast kocht hij, waar hij ook kwam, ook zelf nog de nodige kleding. Ook schafte hij antiquiteiten, kristal, linnengoed en waanzinnig dure kunst aan voor zijn huis. Dit alles tot grote ergernis van Abe, op wiens bureau de rekeningen zich opstapelden. Onlangs was daar nog een rekening voor een Rolls-Royce bij gekomen. Het gerucht ging dat hij inmiddels zijn oog had laten vallen op een Bentley Azure van een half miljoen dollar, een cabriolet met turbomotor, waarvan er maar een beperkt aantal waren gemaakt. Die zou een welkome aanvulling zijn op de twee Rolls-Royces, een cabriolet en een sedan, en de met de hand vervaardigde Bentley, een limousine. Coop zag maatkleding en auto's niet als luxe, maar als eerste levensbehoeften. Dan pas kwam de rest, als decoratie.

Een huisbediende kwam uit de keuken met een zilveren dienblad waarop twee glazen met ijsthee stonden. Livermore had zich teruggetrokken. Nog voordat de jongeman de kamer had verlaten, keek Abe Liz aan met een frons op zijn voorhoofd. 'Hij moet zijn personeel ontslaan. Ik wil dat hij me vandaag een volmacht geeft.' Liz zag hoe de bediende bezorgd over zijn schouder keek. Ze glimlachte naar hem om hem gerust te stellen.

Het was haar taak om iedereen tevreden te houden en zoveel mogelijk rekeningen te betalen. De salarissen stonden altijd boven aan haar lijstje, maar zelfs de uitbetaling daarvan liep soms een paar maanden achter. Ze waren eraan gewend. Zijzelf had al zes maanden geen salaris gehad. Het was wat lastig

geweest om het haar verloofde uit te leggen. Ze haalde het altijd wel weer in als Coop een commercial deed of een rolletje in een film kreeg. Ze kon het zich permitteren om geduldig te zijn. In tegenstelling tot Coop had ze een appeltje voor de dorst. Ze had nooit tijd gehad om geld uit te geven en had jarenlang zuinig geleefd. Coop was altijd gul voor haar geweest, als het kon.

‘Misschien kan het geleidelijk, Abe. Zo komt het wel heel hard aan.’

‘Hij kan ze niet betalen, Liz, dat weet je. Ik zal hem adviseren om het huis en de auto’s te verkopen. Voor de auto’s zal hij niet veel krijgen, maar als hij het huis verkoopt, kunnen we de hypotheek en zijn schulden aflossen. Van wat hij overhoudt kan hij fatsoenlijk leven. Hij kan een flat in Beverly Hills kopen. Dan is hij weer boven Jan.’ Dat was hij in jaren niet geweest.

Maar Liz wist dat het huis een deel van Coop was, zoals een arm, een been of een oog. Nee, sterker nog, het was zijn hart. Het maakte al meer dan veertig jaar deel uit van zijn identiteit. Coop zou liever sterven dan dat hij De Villa van de hand deed. En ze was er zeker van dat hij geen afstand zou doen van zijn auto’s. Het was ondenkbaar dat Coop achter het stuur zou kruipen van een andere auto dan een Rolls of een Bentley. Zijn image was een deel van wat hij was; was in feite alles wat hij was. En de meeste mensen hadden er geen idee van dat hij financieel zo in het nauw zat. Ze dachten alleen maar dat hij wat nonchalant was met het betalen van zijn rekeningen. Een paar jaar geleden was er een klein probleem geweest met de belastingen en Liz had erop toegezien dat alle opbrengsten van een film die hij in Europa had gemaakt onmiddellijk werden afgedragen. Het was nooit meer voorgekomen. Maar nu stonden de zaken er een stuk slechter voor. Alles wat hij nodig had was een grote film, zei Coop. En Liz herhaalde dat tegen Abe. Ze was gewend Coop te verdedigen, dat deed ze al tweeëntwintig jaar. De laatste tijd werd dat lastiger vanwege zijn onverantwoordelijke gedrag. Maar zo was Coop nu een-

maal en beiden wisten het.

Abe was Coops spelletjes zat. ‘Hij is zeventig. Al twee jaar heeft hij geen rol meer gehad en zijn laatste grote rol was twintig jaar geleden. Als hij wat meer reclamespotjes deed zou dat wel wat schelen, maar het zou nog steeds niet genoeg zijn. We kunnen hier niet mee doorgaan, Liz. Als we niet gauw schoon schip maken, eindigt hij nog in de gevangenis.’ Abe wist dat Liz al meer dan een jaar het ene gat met het andere vulde met behulp van creditcards. Hij werd er gek van. Er waren ook rekeningen die helemaal niet betaald werden. Maar Coop in de gevangenis, dat was absurd.

Om een uur gaf Liz Livermore opdracht om Mr. Braunstein een sandwich te brengen. Abe zag eruit alsof er zo dadelijk rook uit zijn oren zou komen. Hij was woedend op Coop. Als hij zijn werk niet zo serieus nam was hij al weggeweest. Hij was vastbesloten om te doen waarvoor hij was gekomen, met of zonder Coops medewerking. Onwillekeurig vroeg hij zich af hoe Liz die man al die jaren had verdragen. Hij ging ervan uit dat ze een verhouding hadden en zou verbaasd zijn geweest als hij zou horen dat dat niet het geval was. Maar hij vergiste zich: Coop was daar te verstandig voor. En Liz ook. Ze had hem jarenlang aanbeden, maar ze was nooit met hem naar bed geweest. Hij had het haar ook nooit gevraagd. Sommige relaties waren heilig voor hem en hij zou de verstandhouding die er tussen hen bestond nooit verpesten. Hij bleef tenslotte – overal en altijd – een gentleman.

Om halftwee nam Abe de laatste hap van zijn sandwich. Liz, die wist dat hij een fervent honkballiefhebber was, had het gesprek op de Dodgers gebracht, zijn favoriete team. Liz kon de mensen uitstekend op hun gemak stellen. Abe was de tijd al bijna vergeten, toen Liz opkeek. Ze had het geluid van Coops auto op het grind herkend, maar Abe had niets gehoord.

‘Daar is hij,’ zei ze glimlachend tegen Abe, alsof ze de spoedige komst van de drie koningen aankondigde.

Zoals altijd had Liz het bij het rechte eind. Coop zat achter

het stuur van de Bentley Azure cabriolet, die de dealer hem net voor een paar weken in bruikleen had gegeven. Het was een schitterende wagen, die voortreffelijk bij hem paste. Terwijl hij luisterde naar een cd met *La Bohème*, nam hij de laatste bocht en stopte voor het huis. Het was een adembenemend knappe man met scherpe gelaatstreken en een kin met een kuiltje. Hij had donkerblauwe ogen, een gladde, blanke huid en een volle bos onberispelijk geknipt en gekamd zilvergrijs haar. Zelfs met de kap open was er geen haartje uit model geraakt. Bij hem zat het altijd perfect. Cooper Winslow was in ieder opzicht het toppunt van volmaaktheid. Hij was mannelijk, elegant en buitengewoon relaxed. Hij verloor bijna nooit zijn kalmte en leek zelden van zijn stuk gebracht. Hij bewoog zich door het leven met een aangeboren, aristocratische charme, die hij tot kunst had verheven. Hij stamde uit een oude, voorname, maar verarmde familie uit New York, en acteerde onder zijn eigen naam.

In zijn jonge jaren speelde hij altijd de rol van rijke jongeman uit de betere kringen: een soort eigentijdse Cary Grant met Gary Cooper-achtige trekjes. Hij had nooit een schurk gespeeld of ook maar één ruige rol, alleen maar playboys en wilskrachtige helden in smetteloze kleding. Vrouwen waren verliefd op zijn vriendelijke ogen. Er zat geen greintje kwaad in hem. Hij was nooit kleingeestig of gemeen. De vrouwen met wie hij het aanlegde, verafgoodden hem, zelfs nog lang nadat ze hem hadden verlaten. Op de een of andere manier wist hij het altijd zo te regelen, dat ze hem verlieten als hij genoeg van hen had. Hij was een genie in het omgaan met vrouwen, en de meeste vrouwen met wie hij een verhouding had gehad, althans degenen die hij zich herinnerde, wilden nog steeds geen kwaad woord van hem weten. Ze hadden een leuke tijd gehad. Coop maakte alles plezierig en smaakvol – zolang de verhouding duurde. Bijna iedere vrouwelijke filmster van naam in Hollywood was op een bepaald moment arm in arm met hem gezien. Hij was zijn hele leven vrijgezel en playboy geweest. Hij was nu zeventig, en tot dusver was

hij er altijd in geslaagd om te ontsnappen aan wat hij ‘de strik’ noemde. Hij zag er trouwens veel jonger uit.

Hij had uitstekend voor zichzelf gezorgd – in feite had hij er een dagtaak aan gehad – en meer dan vijfenvijftig zou je hem beslist niet geven. En toen hij uit zijn prachtige auto stapte in zijn blazer, grijze broek en zijn perfect gewassen en gesteven blauwe overhemd, dat hij had laten maken in Parijs, was duidelijk te zien dat hij een volmaakte lichaamsbouw had, met brede schouders en onvoorstelbaar lange benen. Hij was een meter drieënnegentig. Dat was uitzonderlijk voor Hollywood, waar de meeste filmidolen altijd klein waren geweest. Nee, Coop mocht er zijn. Hij zwaaide naar de tuinlieden en zond hun een oogverblindende glimlach toe die zijn volmaakte gebit goed deed uitkomen. Maar alleen een vrouw zou gezien hebben dat hij ook prachtige handen had. Cooper Winslow leek de ideale man te zijn. Binnen een straal van honderd kilometer kon je zien hoe aantrekkelijk hij was. Zowel op mannen als op vrouwen werkte hij als een magneet. Slechts een paar mensen die hem kenden, onder wie Abe Braunstein, waren ongevoelig voor zijn charme. Op alle anderen oefende hij een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit. Hij had een soort aura om zich heen dat ervoor zorgde dat mensen zich omdraaiden en eerbiedig glimlachend naar hem keken. Hij zag er geweldig uit.

Ook Livermore had gemerkt dat de heer des huizes eraan kwam en hij opende de deur om hem binnen te laten.

‘Je bent weer het zonnetje in huis, Livermore. Is er vandaag iemand gestorven?’ Hij plaagde hem altijd, omdat Livermore altijd zo somber was. Het was een uitdaging voor hem om de butler aan het lachen te maken. Livermore was nu vier jaar bij hem, en Coop was met hem in zijn nopjes. Hij hield van Livermores waardige, stijve, stijlvolle en efficiënte manier van werken. Het gaf aan zijn huis precies het cachet dat hij nastreefde. En de butler zorgde ervoor dat zijn garderobe er onberispelijk uitzag, iets dat belangrijk was voor Coop. Het was Livermores voornaamste taak.

‘Nee, meneer. Miss Sullivan en Mr. Braunstein zijn er. Ze wachten op u in de bibliotheek. Ze zijn net klaar met de lunch.’ Hij zei zijn werkgever niet dat ze al vanaf het middaguur op hem zaten te wachten. Het zou Cooper trouwens een zorg zijn. Abe Braunstein werkte voor hem, en als Abe moest wachten dan kon hij dat in rekening brengen.

Maar toen Cooper het vertrek binnenstapte, zond hij Abe een innemende glimlach toe, waarbij hij vagelijk geamuseerd keek, alsof ze samen een oude grap deelden. Abe trapte er niet in, maar er was niets wat hij kon doen. Cooper Winslow danste alleen naar zijn eigen pijpen.

‘Ik hoop dat ze je een fatsoenlijke lunch voorgeschoteld hebben,’ zei hij op een toon, alsof hij te vroeg was in plaats van bijna twee uur te laat. Gewoonlijk strooide zijn manier van doen de mensen zand in de ogen. Dan vergaten ze dat ze boos waren omdat hij te laat was. Maar Abe liet zich niet afleiden en kwam meteen ter zake.

‘We zijn hier om over je financiën te praten, Coop. Het wordt tijd om beslissingen te nemen.’

Coop ging op de bank zitten en sloeg zijn benen over elkaar. ‘Ongetwijfeld,’ zei hij lachend. Hij wist dat Livermore hem zo meteen een glas champagne zou brengen, en hij had gelijk. Het was de excellente Cristal-champagne die hij altijd dronk, op de ideale temperatuur gekoeld. In zijn kelder had hij er behoorlijk wat dozen van staan, samen met nog andere beroemde Franse wijnen. Zijn wijnkelder was vermaard, evenals zijn verfijnde smaak. ‘Laten we Liz opslag geven.’ Hij keek haar stralend aan, en ze had met hem te doen. Ook zij had vervelend nieuws voor hem. Ze zag er vreselijk tegenop om het hem te zeggen en had het maar uitgesteld tot het weekend.

‘Ik ben van plan om vandaag al je huishoudelijk personeel de laan uit te sturen,’ zei Abe zonder plichtplegingen. Cooper lachte naar hem en Livermore verliet met een stalen gezicht het vertrek. Het was alsof er helemaal niets was gezegd. Cooper nam een slok champagne en zette zijn glas neer op de marmeren tafel die hij in Venetië op de kop had getikt, toen het

palazzo van een vriend werd verkocht.

‘Wat een verrassend idee! Hoe kom je erop? Zullen we ze meteen maar aan het kruis nagelen, of is doodschieten een beter idee? Waarom ontslaan, dat is zo kleinburgerlijk.’

‘Ik meen het. Ze moeten weg. We hebben net hun salarissen betaald: drie maanden achterstallig loon. We kunnen ze niet nog een keer betalen. Coop, we kunnen niet doorgaan met het maken van dit soort onkosten.’ De stem van de accountant had plotseling iets klagends, alsof hij wist dat Cooper hem toch niet serieus zou nemen, wat hij ook deed of zei. Wanneer hij met Coop praatte, was het altijd net alsof iemand het geluid had uitgezet. ‘Ik zal het ze vandaag nog laten weten. Over twee weken moeten ze vertrokken zijn. Het dienstmeisje kun je houden.’

‘Goh, fantastisch. Kan ze mijn pakken persen? Welke mag ik van je in dienst houden?’ Hij had drie dienstbodes en verder nog een kok; de huisbediende, die de lunch had opgediend; Livermore, de butler; acht tuinlieden, en een deeltijdchauffeur voor belangrijke gebeurtenissen. Met zo’n kast van een huis had je veel personeel nodig. Toch zou hij het met veel minder hebben afgekund. Maar hij hield ervan om goed bediend te worden en op grote voet te leven.

‘Je kunt Paloma Valdez houden. Zij kost het minst,’ zei Abe praktisch.

‘Ken ik haar?’ Coop keek even naar Liz. Hij kon zich bij die naam niemand voorstellen. Twee van de dienstmeisjes, Jeanne en Louise, kwamen uit Frankrijk. Hij wist wie ze waren, maar de naam Paloma zei hem niets.

‘Dat is die vriendelijke Salvadoraanse die ik vorige maand heb aangenomen. Ik had de indruk dat je haar aardig vond,’ zei Liz, alsof ze tegen een kind sprak. Coop keek beduusd.

‘Ik dacht dat ze Maria heette. Zo heb ik haar tenminste aangesproken en ze heeft er niets van gezegd.’ Hij keek weer naar Abe. ‘Ze kan niet het hele huis doen. Dat is belachelijk,’ zei hij vriendelijk. Zo te zien bleef Coop opmerkelijk kalm onder het nieuws.

‘Je hebt geen keus,’ zei Abe kortaf. ‘Je moet het personeel ontslaan, je auto’s van de hand doen en een jaar lang niets, maar dan ook niets meer kopen. Geen auto, geen pak of een paar sokken, geen schilderij, geen placemat. Misschien dat het je dan lukt om uit deze penibele situatie te komen. Ik zou graag zien dat je het huis verkocht of – en dat is wel het allerminste wat je kunt doen – het poorthuis verhuurde. Misschien kun je zelfs een gedeelte van dit huis verhuren. Dat zou wat geld in het laatje brengen. Liz heeft me verteld dat het gastenverblijf in het hoofdgebouw nooit wordt gebruikt. Dat zou je kunnen verhuren. Vermoedelijk krijgen we er een flinke huurprijs voor, en voor het poorthuis ook. Je maakt er toch geen gebruik van.’ Abe had het allemaal uitgedokterd. Hij was heel gewetensvol in wat hij deed.

‘Ik weet nooit wanneer er mensen uit de stad komen. Het is belachelijk om een deel van het huis te verhuren. Waarom veranderen we het dan niet meteen in een pension of een kostschool? Of in een school waar kinderen zich leren gedragen, wat vind je daarvan? Je komt altijd aanzetten met de vreemdste ideeën.’ Coop maakte een bijzonder geamuseerde indruk en het had er alle schijn van dat hij niet van zins was om enige medewerking aan het plan te verlenen. Maar Abe keek hem dreigend aan.

‘Ik denk dat je niet goed begrijpt in wat voor situatie je verkeert. Als je mijn raad niet opvolgt, zul je over zes maanden je hele huis moeten verkopen. Het scheelt verdomd weinig of je bent bankroet, Coop.’

‘Dat is belachelijk. Het enige dat ik nodig heb, is een rol in een of andere grote film. Ik heb vandaag het script gekregen voor een prachttrol,’ zei hij blij.

‘Hoe groot is die rol?’ vroeg Abe genadeloos. Hij kende het klappen van de zweep.

‘Dat weet ik nog niet. Ze overwegen om me er een plaats in te geven. De rol kan net zo lang worden als ik wil.’

‘Zo te horen een gastrolletje,’ zei Abe. Liz kromp ineen. Ze haatte het als mensen wreed waren tegen Coop. Maar de re-

aliteit scheen hem altijd wreed toe, zelfs zo dat hij er zijn oren en ogen voor sloot. Hij wilde dat het leven altijd plezierig, vrolijk, makkelijk en mooi was. Voor hem was dat ook zo. Hij kon het alleen niet meer betalen, maar dat weerhield hem er niet van om te leven zoals hij wilde leven. Als hij zin had om een nieuwe auto te kopen of een aantal nieuwe pakken of een mooi sieraad voor een vrouw, vroeg hij zich nooit af of hij het wel moest doen. Mensen waren altijd bereid om zaken met hem te doen. Het gaf hun bedrijf aanzien als hij bij hen een auto, kleding of andere gebruiksvoorwerpen kocht, en dat wilden ze maar al te graag. Ze veronderstelden dat hij uiteindelijk wel zou betalen voor wat hij bij hen had gekocht, en als het even kon deed hij dat ook. Op de een of andere manier werden zijn rekeningen na verloop van tijd betaald, meestal dankzij Liz.

‘Abe, je weet net zo goed als ik dat we met één grote film weer bulken van het geld. Misschien krijg ik volgende week een aanbod en verdien ik tien, of zelfs vijftien miljoen dollar.’ Hij leefde in een droomwereld.

‘Maak die film dan, als je de kans krijgt. Maar vijfhonderdduizend dollar of misschien wel twee- of driehonderdduizend, lijkt me een realistischer schatting. Het grote geld haal je niet meer binnen, Coop.’ Het enige dat hij niet zei, was dat Cooper Winslow op zijn retour was. Er waren grenzen, zelfs voor Abe. Maar de waarheid was dat Coop in zijn handen mocht wrijven als hij honderdduizend, of misschien tweehonderdduizend dollar voor zo’n film kreeg. Hoe aantrekkelijk hij ook was, Cooper Winslow was te oud om een hoofdrol te spelen. Die dagen behoorden voorgoed tot het verleden. ‘Je kunt er niet van uitgaan dat je een klapper maakt. Als je tegen je agent zegt dat je werk zoekt, heeft hij wel wat commercials voor je. Dan verdien je vijftigduizend dollar, honderdduizend misschien als het spotje wat langer uitvalt. We kunnen niet wachten tot het schip met geld binnenvaart, Coop. Tot die tijd moet je het mes zetten in je uitgaven. Stop met geld over de balk smijten, verhuur het poorthuis en een deel van deze woning,

en stuur bijna al je personeel de laan uit. Je zult zien dat de dingen er dan over een paar maanden heel anders uitzien. Maar ik waarschuw je. Doe je het niet, dan zul je nog voor het einde van het jaar je huis moeten verkopen. Ik vind dat je dat nu eigenlijk al zou moeten doen, maar Liz meent te weten dat je vastbesloten bent om hier te blijven wonen.'

'De Villa opgeven?' Coop lachte dit keer nog harder. 'Dat is toch te gek voor woorden. Ik woon hier al meer dan veertig jaar.'

'Nou, als je de buikriem niet aanhaalt, heeft dit huis straks een nieuwe bewoner. Ik vertel je niets nieuws, Coop. Twee jaar geleden heb ik je er al voor gewaarschuwd.'

'Ja, dat heb je gedaan, en ik zit hier nog steeds, zoals je ziet, en niet in de gevangenis. En bankroet ben ik ook niet. Misschien heb je antidepressiva nodig, Abe. Die willen nog wel eens helpen tegen een sombere kijk op de wereld.' Hij zei altijd tegen Liz dat Abe eruitzag als een begrafenisondernemer en dat hij zich ook zo kleepte. Coop keurde het sterk af dat Abe in februari nog een zomerpak droeg. Toch zei hij er niets van. Dat soort dingen stoorden hem weliswaar, maar hij wilde hem niet in verlegenheid brengen door er commentaar op te leveren. Abe had in ieder geval nog niet geopperd dat hij ook zijn garderobe maar moest verkopen. 'Je meent het serieus, hè, van het personeel?' Coop wierp een blik in Liz' richting. Ze keek naar hem en had met hem te doen. Ze vond het vreselijk, omdat ze wist hoe onthand hij zou zijn.

'Ik vind dat Abe gelijk heeft, Coop. Je geeft een enorm bedrag aan salarissen uit. Misschien moet je tijdelijk een stap terug doen, tot je weer goed in je slappe was zit.' Ze probeerde altijd om zijn dromen intact te laten. Hij had ze nodig.

Coop leek van zijn stuk gebracht. 'Hoe kan één Salvadoraanse in 's hemelsnaam een compleet huis runnen?' zei hij. Het was echt een dwaas idee. Althans voor hem.

'Dat is ook niet nodig, als je een deel van de woning verhuurt,' zei Abe praktisch. 'Dan is dat probleem alvast opgelost.'

'Coop, van het gastenverblijf wordt al twee jaar geen gebruikt

gemaakt en het poorthuis is al bijna drie jaar dicht. Ik denk dat je geen van beide echt zult missen,' bracht Liz hem vriendelijk in herinnering. Ze klonk als een moeder die haar kind ervan probeerde te overtuigen dat het zijn spinazie op moest eten of een paar van zijn speeltjes aan de arme kinderen moest geven.

'Waarom zou ik in vredesnaam vreemden in mijn huis toelaten?' vroeg Cooper verbijsterd.

'Omdat je in je huis wilt blijven wonen. Daarom,' zei Abe volhardend. 'Een andere optie is er niet. Ik meen het, Coop.' 'Goed, ik zal erover nadenken,' zei Coop, die zich op de vlakke hield. Het hele idee sloeg in zijn ogen nergens op. Hij probeerde zich nog steeds voor te stellen hoe het zou zijn zonder hulp van zijn personeel. Het leek hem maar niets. 'Ik neem aan dat jullie van mij verwachten dat ik zelf mijn maaltje zal koken,' zei hij. Hij leek perplex.

'Te oordelen naar je creditcardbetalingen ga je toch iedere avond uit eten. Nee, je kok zul je zeker niet missen. En ook de rest van het personeel niet. We kunnen af en toe een schoonmaakbedrijf in de arm nemen, als het uit de hand loopt.'

'Wat een prachtidee! Misschien kunnen we een stel voorwaardelijk vrijgelaten veroordeelden in dienst nemen, dat zou een succes kunnen worden.' Er was weer vuur in Coops ogen, en Abe keek boos.

'Ik heb hun cheques en ontslagbrieven klaarliggen,' zei Abe. Hij maakte een onverzettelijke indruk. Hij wilde er absoluut zeker van zijn dat Coop begreep dat hij echt van plan was om hen te ontslaan. Een andere keus was er niet.

'Ik ga maandag met een makelaar praten,' zei Liz zachtjes. Ze vond het vreselijk om hem van streek te maken, maar hij moest het weten. Ze kon het gewoon niet doen zonder hem te waarschuwen. Eigenlijk vond ze het wel een goed idee om de twee gastenverblijven te verhuren. De ruimte zou hij niet missen, en ze konden er een waanzinnig hoge huur voor vragen. Ze vond het een van Abes betere ideeën. Met een even-

tuele verkoop van het huis zou Coop veel meer moeite hebben gehad.

‘Oké, goed dan. Als je er maar voor zorgt dat ik geen serie-moordenaar in huis krijg. En in godsnaam geen kinderen, of blaffende honden. Eigenlijk wil ik alleen maar huursters, en verdomd mooie ook. Ikzelf vorm de jury,’ zei hij, maar half in scherts. Liz vond dat hij buitengewoon redelijk was door geen stennis te maken. Ze was van plan om zo snel mogelijk huurders te vinden, voor hij zich bedacht. Coop stond op. ‘Dat was wat je me te zeggen had?’ vroeg hij aan Abe, waarmee hij aangaf dat het welletjes was. Het was een hoge dosis werkelijkheid die hij in één keer te slikken had gekregen. Het was duidelijk dat hij wilde dat Abe wegging.

Abe stond op. ‘Voorlopig kun je het hier mee doen,’ antwoordde hij. ‘En ik meen wat ik heb gezegd. Er wordt níets gekocht!’

‘Ik zal ervoor zorgen dat in al mijn sokken en ondergoed gaten zitten. De volgende keer dat je hier bent, mag je ze inspecteren. Hand op mijn hart.’

Abe gaf geen antwoord en liep naar de deur. Hij gaf de brieven die hij bij zich had aan Livermore, en vroeg hem om ze aan het personeel te overhandigen. Over twee weken moest iedereen vertrokken zijn.

‘Wat een onaangenaam mannetje,’ zei Coop glimlachend tegen Liz, nadat Abe weg was. ‘Iemand die zo denkt als hij, moet wel een ellendige jeugd hebben gehad. Als kind heeft hij waarschijnlijk menige vlieg de vleugels uitgetrokken. Zelig hoor! En laat iemand in vredesnaam die pakken van hem verbranden.’

‘Hij bedoelt het goed, Coop. Het spijt me, het was een moeilijk gesprek. Ik zal mijn best doen om Paloma de komende veertien dagen klaar te stomen voor haar taak. Ik zal Livermore opdracht geven om haar te laten zien hoe ze je garderobe moet behandelen.’

‘Ik huiver bij de gedachte wat daarvan terecht zal komen. Waarschijnlijk stopt ze mijn pakken in de wasmachine. Mis-

schien sta ik wel aan de wieg van een nieuwe mode.’ Hij weigerde om zich erdoor te laten afschrikken en maakte nog steeds een lichtelijk geamuseerde indruk, terwijl hij naar haar keek. ‘Het zal hier stil worden als alleen wij met zijn drietjes over zijn. Jij en ik, en Paloma of Maria, of hoe ze ook mag heten.’ Toen hij het zei, zag hij een vreemde blik in Liz’ ogen. ‘Wat heb je? Hij is toch niet van plan om jou ook te ontslaan?’ Een fractie van een seconde zag ze paniek in zijn ogen en het brak bijna haar hart. Het leek een eeuwigheid te duren voor ze hem antwoord gaf.

‘Nee, Coop, hij ontslaat me niet... maar ik ga zelf weg...’ Ze zei het fluisterend. Ze had het Abe de vorige dag gezegd. Dat was de enige reden waarom hij haar niet ook ontsloeg.

‘Doe niet zo stom. Ik zou nog eerder De Villa verkopen dan dat ik jou liet gaan, Liz. Ik zal uit werken gaan en eigenhandig de vloeren schrobben om jou te houden.’

‘Dat is het niet...’ De tranen stonden haar in de ogen. ‘Ik ga trouwen, Coop.’

‘Je gaat wát? Met wie? Toch niet met die belachelijke tandarts uit San Diego?’ Dat was vijf jaar geleden, maar hij hield die dingen niet allemaal meer zo bij. Dat hij Liz kon kwijtraken ging zijn bevattingsvermogen te boven. Het was nooit bij hem opgekomen dat ze trouwplannen zou kunnen hebben. Ze was tweeënvijftig en het leek erop dat ze er altijd was geweest en nooit weg zou gaan. Na al die jaren was ze familie geworden.

‘Hij is effectenmakelaar in San Francisco,’ antwoordde ze. De tranen rolden over haar wangen.

‘Hoelang ken je hem al?’ Coop leek geschokt.

‘Ongeveer drie jaar. Ik had nooit gedacht dat we nog eens zouden trouwen. Vorig jaar heb ik je over hem verteld. Ik had altijd gedacht dat het alleen maar bij afspraakjes zou blijven. Maar dit jaar gaat hij met pensioen. Hij wil dat ik met hem op reis ga. Zijn kinderen zijn inmiddels volwassen. Hij heeft me voor de keus gesteld: nu of nooit. Ik vond dat ik die kans niet voorbij mocht laten gaan.’

‘Hoe oud is hij?’ Coop maakte een ontredderde indruk. Hij was op veel voorbereid, maar niet hierop. Het bracht hem tot taal van slag.

‘Negenenvijftig. Hij heeft goed geboerd. Hij heeft een flat in Londen en een heel mooi huis in San Francisco. Hij heeft het zojuist verkocht. We verhuizen naar een flat in Nob Hill.’

‘Wonen in San Francisco? Je zult je er dood vervelen of bedolven worden onder het puin bij een aardbeving. Liz, je zult het er afschuwelijk vinden.’ De schok deed hem duizelen. Hij kon er zich in de verste verte geen voorstelling van maken hoe hij zich zonder haar moest redden. En Liz was bezig haar neus te snuiten en hilde aan één stuk door.

‘Misschien is dat wel zo. Misschien weet ik niet hoe snel ik terug moet komen. Maar ik vond dat ik ten minste eenmaal in mijn leven moest trouwen, gewoon om te weten hoe dat is. Je kunt me altijd en overal bellen, Coop.’

‘Wie doet dan mijn reserveringen en wie praat met mijn agent? En kom niet aanzetten met die Paloma, wie dat in godsnaam ook mag zijn!’

‘Het bureau heeft gezegd dat ze je zaken zo goed mogelijk zullen behartigen. En Abes kantoor zal je boekhouding verzorgen. Veel meer doe ik hier eigenlijk niet.’ Behalve dan dat ze de telefoontjes van jaloerse vriendinnetjes afwimpelde en zijn publiciteitsagent van nieuwtjes voorzag. Meestal had dat nieuws betrekking op met wie hij nu weer uitging. Hij zou nu zelf zijn telefoontjes moeten afhandelen. Een geheel nieuwe ervaring voor hem. Ze had warempel het gevoel alsof ze hem had verraden en in de steek liet.

‘Hou je echt van die kerel, Liz, of is het een noodsprong?’ In al die jaren was het niet bij hem opgekomen dat het nog steeds een wens van haar was om te trouwen. Ze had er nooit iets van laten blijken, en hij had haar nooit gevraagd naar haar minnaars. Ze sprak er zelden met hem over. Ze had trouwens nauwelijks tijd voor afspraakjes. Het regelen van al zijn afspraken, aankopen, feesten en reizen vergde heel wat kunst- en vliegwerk. De man met wie ze nu ging trouwen had ze het

afgelopen jaar dan ook nauwelijks gezien. Vandaar ook dat haar vriend ten slotte had doorgedrukt. Hij vond Cooper Winslow een narcist en een ongelooflijke egoïst, en wilde Liz van hem verlossen.

‘Volgens mij is het echte liefde. Het is een goed mens. Hij is lief voor me. Hij wil voor me zorgen, en hij heeft twee heel aardige dochters.’

‘Hoe oud zijn ze? Ik kan me je niet voorstellen met kinderen, Liz.’

‘Negentien en drieëntwintig. Ik hou echt van ze. Ik heb de indruk dat het wederzijds is. Hun moeder stierf toen ze nog heel klein waren. Ted heeft ze zelf opgevoed, en daar kan hij trots op zijn. Een dochter werkt in New York, de andere studeert medicijnen in Stanford.’

‘Ik kan het niet geloven.’ Hij leek helemaal de kluts kwijt. Zijn dag had van het ene op het andere moment een rampzalige wending genomen. Dat hij op het punt stond om het poorthuis en het gastenverblijf te verhuuren was ineens op de achtergrond geraakt. Dat kon hem nu even niets schelen. Het enige dat hem bezighield was dat hij Liz zou verliezen. ‘Wanneer trouw je eigenlijk met hem?’

‘Over twee weken. Meteen nadat ik hier mijn boeltje gepakt heb.’ Zodra ze het zei, begon ze opnieuw te huilen. Zelfs haar leek het plotseling een akelig idee.

‘Wil je hier trouwen?’ bood hij edelmoedig aan.

‘We trouwen in Napa, in het huis van een vriend van hem,’ zei ze tussen het snikken door.

‘Het klinkt afschuwelijk. Komen er veel mensen op jullie trouwerij?’ Hij was echt met stomheid geslagen. Dít had hij nooit verwacht.

‘Nee, alleen Ted en ik, zijn dochters en het echtpaar van wie het huis is, waar we trouwen. Anders had ik jou ook wel uitgenodigd, Coop.’ Ze had geen tijd gehad om een bruiloft te organiseren. De zorg voor hem nam haar geheel in beslag. Daarom wilde Ted niet langer wachten. Als hij dat deed, zou ze nooit bij Coop weggaan. Ted wist dat ze zich verantwoor-

delijk voelde voor Coop.

‘Wanneer heb je de beslissing genomen?’

‘Ongeveer een week geleden.’ Ted was het weekend overgekomen en had behoorlijk wat druk op haar uitgeoefend. Hun besluit spoorde trouwens prima met het besluit van Abe om iedereen te ontslaan. Ze zou Coop er in zekere zin mee helpen. Hij kon ook haar niet meer betalen. Maar ze wist dat het hun moeilijk zou vallen om afscheid te nemen. De gedachte hem te verlaten was onvoorstelbaar en hartverscheurend. Hij was zo naïef en hulpeloos – op zijn eigen unieke manier dan. Ze had hem de afgelopen twintig jaar in de watten gelegd. Voortdurend had ze zich zorgen om hem gemaakt en hem bemoeierd. Ze zou in San Francisco elke nacht wakker liggen van bezorgdheid, dat wist ze nu al. Het zou een enorme aanpassing vergen, van beiden. Ze had al jaren geleden het idee opgegeven dat ze ooit kinderen zou krijgen, en Coop had de leegte opgevuld die dit besef bij haar veroorzaakte.

Hij zag er nog steeds vreselijk ontdaan uit toen ze het huis verliet. Maar eerst nam ze nog de telefoon op. Het was Pamela, zijn nieuwste liefde. Ze was tweeëntwintig, wat zelfs naar zijn maatstaven gemeten jong was. Ze was fotomodel en wilde graag actrice worden. Hij had haar ontmoet tijdens een fotosessie voor het mannenblad *GQ*. Ze hadden een stuk of wat modellen ingehuurd om hem bewonderend te flankeren. Pamela was de aantrekkelijkste van het stel geweest. Hij ging nog maar een maand met haar, en ze was gek op hem, hoewel hij oud genoeg was om haar grootvader te zijn, al was dat gelukkig niet aan hem te zien. Hij zou met Pamela gaan eten in The Ivy, en Liz herinnerde hem eraan dat hij zijn verovering om halfzeven zou afhalen. Voor Liz de deur uit ging, omhelsde Coop haar stevig en liet hij haar nogmaals weten dat ze altijd terug kon komen als het huwelijk haar de keel uithing. Stilletjes hoopte hij dat dat het geval zou zijn. Coop had het gevoel alsof hij op het punt stond zijn jongere zus en beste kameraad te verliezen.

Liz reed weg. Opnieuw begon ze te huilen. Ze hield van Ted,

maar ze kon zich niet voorstellen hoe het leven er zonder Coop uit zou zien. Met de jaren was hij familie van haar geworden, haar broer, haar zoon, haar held en beste vriend. Ze aanbad hem. Ze had al haar moed en kracht bijeen moeten rapen om in te stemmen met een huwelijk met Ted, en daarna om het Coop te vertellen. Ze had er de afgelopen week niet van kunnen slapen. De hele morgen had ze op Coop gewacht en zich rot gevoeld. Ze was dankbaar voor de afleiding die de komst van Abe haar had bezorgd. Ze reed de hoofduitgang uit en botste bijna tegen een auto. Ze was op van de zenuwen. Door Coop te verlaten had ze het gevoel alsof ze het klooster verliet, of de baarmoeder. Ze hoopte maar dat ze uiteindelijk de juiste beslissing had genomen.

Coop was nog steeds in de bibliotheek en schonk zich nog een glas champagne in. Hij nam een slokje en liep toen met zijn glas in de hand naar boven, naar zijn slaapkamer. Onderweg passeerde hij een kleine vrouw in witte werkkleding, die onder veel geraas de trap aan het stofzuigen was. Er zat een grote vlek aan de voorkant van haar schort, waarschijnlijk tomatensaus of tomatensoep. Haar lange haar hing in een vlecht tot op haar schouders en ze had een opvallende zonnebril op.

‘Paloma?’ vroeg hij aarzelend, alsof hij haar voor de eerste keer zag en haar liever had vermeden. Ze droeg luipaardgrypjes die hem deden huiveren.

‘Jess, Mr. Weenglow?’ Ze maakte bepaald geen onderdanige indruk. Ze zette haar zonnebril niet af, maar bleef hem aanstaren vanachter haar donkere glazen. Het was onmogelijk te schatten hoe oud ze was. Ergens tussen de vijfenveertig en de zestig, dacht hij.

‘Het is Winslow, Paloma. Kan het zijn dat je een, hoe moet ik het zeggen, ongelukje hebt gehad?’ Hij doelde op de vlek op haar schort, die eruitzag alsof iemand een pizza naar haar had gegooid.

‘We hebben vanmiddag essspaghetti gegeten. Ik liet mijn lepel vallen. Het is de enige schort die ik heb.’

‘Ziet er smakelijk uit,’ zei hij en hij liep verder. Hij was nog steeds ondersteboven van wat Liz hem zoëven had verteld. Ook vroeg hij zich af hoe het zou zijn als Paloma zijn garderobe onder haar hoede kreeg. Die staarde hem na, zag hoe hij de slaapkamerdeur achter zich sloot en rolde met haar ogen. Nooit eerder had hij met haar gesproken. Ze kende hem eigenlijk nauwelijks. Toch wist ze dat hij nooit haar sympathie zou hebben. Hij ging uit met vrouwen die jong genoeg waren om zijn kinderen te zijn, en alles leek om hem te draaien. Ze kon niets aardigs aan hem ontdekken. Afkeurend schudde ze haar hoofd en ging door met stofzuigen. Ook zag ze ertegenop om alleen met hem onder één dak te verkeren. Ze had het gevoel dat ze het kortste strootje trok, toen ze hoorde dat ze de enige was die mocht blijven van de accountant. Maar ze zou daar niet tegenin gaan. In San Salvador woonden veel familieleden die van haar afhankelijk waren. Ze had het geld hard nodig en dan kon je maar beter niet te kieskeurig zijn.